

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๔๕/๒๕๕๒

เรื่องพิจารณาที่ ๓๘/๒๕๕๒

วันที่ ๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒

เรื่อง ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งคำร้องของจำเลย (นายขจรศักดิ์ อมรวิชญ์) ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ศ. ๖๔๘/๒๕๕๒ (หมายเลขคดีหลัก ๔๘๕/๒๕๔๔) เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๗ และมาตรา ๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๘ และ มาตรา ๓๐ วรรคแรก หรือไม่

ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งคำโต้แย้งของนายขจรศักดิ์ อมรวิชญ์ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ข้อเท็จจริง ตามคำร้องและเอกสารประกอบสรุปได้ว่า

ธนาคารศรีนคร จำกัด (มหาชน) โจทก์ ฟ้องนายขจรศักดิ์ อมรวิชญ์ จำเลย ต่อศาลแพ่ง กรุงเทพใต้เป็นคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๖๔๗๘/๒๕๔๒ ต่อมาเมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๔ ศาลแพ่ง กรุงเทพใต้ได้มีคำพิพากษาให้จำเลยชำระหนี้ให้แก่โจทก์ หากไม่ชำระหนี้ให้ยึดทรัพย์ที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๑๗๕๗, ๔๑๗๘๑, ๔๑๗๘๒ ตำบลคลองสองต้นนุ่น (คลองสอง) อำเภอลาดกระบัง (แสนแสบ) กรุงเทพมหานคร พร้อมสิ่งปลูกสร้างขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้ให้แก่โจทก์ หากได้เงินไม่พอ ชำระหนี้ให้ยึดทรัพย์อื่นของจำเลยออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้ให้โจทก์จนครบถ้วน กับให้จำเลยชดเชยค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความให้ ๑๐,๐๐๐ บาท

- ๒ -

ต่อมา บริษัทบริหารสินทรัพย์สุขุมวิท จำกัด ได้ยื่นคำร้องขอสวมสิทธิแทนโจทก์ในคดีดังกล่าว เป็นสาขาคดีดำที่ ส. ๖๔๘/๒๕๕๒ โดยผู้ร้องอ้างว่ามีฐานะเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด จดทะเบียนต่อสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทกรุงเทพมหานคร ประกอบธุรกิจบริหารสินทรัพย์ ค้อยคุณภาพของสถาบันการเงิน มีนายเดชะพิทย์ แสงสิงแก้ว และนางสุนทร รัตนวานิช กรรมการสองคนลงลายมือชื่อร่วมกันและประทับตราสำคัญ มีอำนาจกระทำการแทนผู้ร้องได้ ผู้ร้องได้จดทะเบียนเป็นบริษัทบริหารสินทรัพย์ และเป็นสถาบันการเงินตามพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๔ บริษัทบริหารสินทรัพย์เพชรบุรี จำกัด ได้รับซื้อหรือรับโอนสินทรัพย์ค้อยคุณภาพหรือรับโอนสิทธิเรียกร้อง ตลอดจนหลักประกันของสินทรัพย์นั้นทั้งหมดมาจากโจทก์ ซึ่งรวมถึงสินเชื่อและหนี้สินของจำเลยทั้งหมดในคดีนี้ด้วย ต่อมาเมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ผู้ร้องได้รับซื้อหรือรับโอนสินทรัพย์ค้อยคุณภาพหรือรับโอนสิทธิเรียกร้อง ตลอดจนหลักประกันของสินทรัพย์ค้อยคุณภาพของลูกหนี้ทั้งหมดมาจากบริษัทบริหารสินทรัพย์เพชรบุรี จำกัด ซึ่งสินทรัพย์ที่ผู้ร้องซื้อมานั้นรวมถึงสินเชื่อและหนี้สินของจำเลยทั้งหมดในคดีนี้ด้วย โดยเป็นไปตามพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งในการโอนสินทรัพย์จากสถาบันการเงินไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ ถ้ามีการฟ้องบังคับสิทธิเรียกร้องเป็นคดีในศาลแล้ว ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนในคดีดังกล่าวและอาจนำพยานหลักฐานใหม่มาแสดงคัดค้านเอกสารที่ได้ยื่นไว้แล้ว ถ้ามค้านพยานที่สืบมาแล้ว และคัดค้านพยานหลักฐานใหม่ที่สืบไปแล้วได้ และในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาบังคับตามสิทธิเรียกร้องนั้นแล้ว ก็ให้สวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษานั้น ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้ร้องจึงได้มาซึ่งบรรดาสหสิทธิต่าง ๆ ที่โจทก์และบริษัทบริหารสินทรัพย์เพชรบุรี จำกัด มีอยู่เหนือลูกหนี้ทั้งหมดรวมถึงสิทธิจำนอง สิทธิจำนำ สิทธิอันเกิดแต่การค้ำประกัน และสิทธิในหลักประกันอื่น ๆ ด้วย ผู้ร้องจึงเป็นผู้ทรงสิทธิตามกฎหมายในความเป็นเจ้าหนี้ของลูกหนี้ทั้งหมดในคดีนี้

นายจรศักดิ์ อมรวิษณุ จำเลย ได้ยื่นคำร้องคัดค้านการขอสวมสิทธิของผู้ร้องและโต้แย้งว่า พระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๗ และมาตรา ๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ วรรคแรก โดยอ้างว่า ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๗๑ บัญญัติให้บุคคลซึ่งเป็นฝ่ายชนะคดี (เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา) เท่านั้นที่จะร้องขอให้บังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งได้ ผู้ร้องไม่ใช่บุคคล

- ๓ -

ซึ่งเป็นฝ่ายชนะคดีจึงไม่มีสิทธิตามคำพิพากษา บุคคลทั่วไปในประเทศไทยต้องปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งและประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่หนี้ของกลุ่มบุคคลประเภทหนึ่งที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นหนี้คือคุณภาพ เนื่องจากการบริหารทางการเงินและการควบคุมของหน่วยงานรัฐที่ผิดพลาดกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำของประเทศในขณะนั้น รัฐได้มีการออกกฎหมายโดยตราเป็นพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๔๑ เพื่อนำกฎหมายดังกล่าวมาใช้กับกลุ่มบุคคลกลุ่มหนึ่ง โดยยกเว้นบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งและประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จำเลยเห็นว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๗ และมาตรา ๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ วรรคแรก

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยหรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งพร้อมด้วยเหตุผลว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย ในระหว่างนั้นให้ศาลดำเนินการพิจารณาต่อไปได้ แต่ให้รอการพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว จนกว่าจะมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ” และมาตรา ๒๑๕ บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่าเรื่องใดหรือประเด็นใดที่ได้มีการเสนอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาเป็นเรื่องหรือประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญได้เคยพิจารณาวินิจฉัยแล้ว ศาลรัฐธรรมนูญจะไม่รับเรื่องหรือประเด็นดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้”

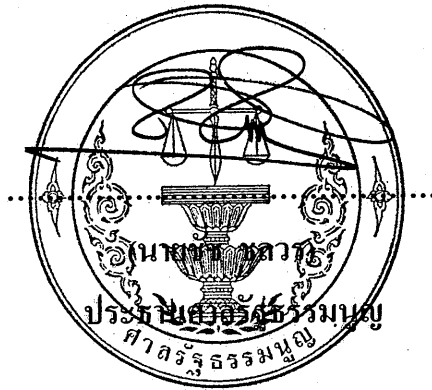
พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง ได้นั้น ศาลรัฐธรรมนูญจะต้องไม่เคยมีคำวินิจฉัยในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นมาก่อน แต่ประเด็นตามคำร้องที่โต้แย้งว่าพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๗ และมาตรา ๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ วรรคแรก หรือไม่ นั้น ศาลรัฐธรรมนูญเคยมีคำวินิจฉัยในส่วนที่

- ๔ -

เกี่ยวกับบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวแล้วว่า ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ ตามคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๔๐/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๕ และคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๕๗/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ มีหลักการอย่างเดียวกันกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ ข้อโต้แย้งตามคำร้องจึงเป็นเรื่องหรือประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญได้เคยพิจารณาวินิจฉัยแล้ว ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญจะไม่รับเรื่องหรือประเด็นดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๕ ทั้งไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง ด้วย ไม่ชอบที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

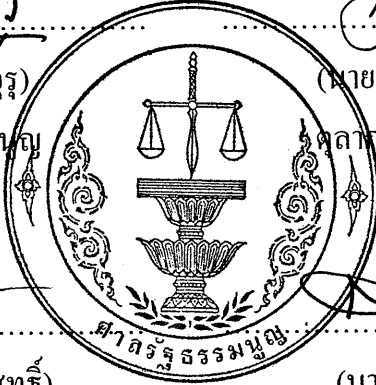
(คำสั่งที่ ๔๕/๒๕๕๒)

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเจริญ อินทจาร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเจติมพล เอ็กอูร์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนุรักษ์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวัตน์ สร้อยพิสุทธิ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ